

Hans Eirik Olav
Gamle Ringeriksvei 36B
1356 Bekkestua

Kommisjonen for gjenopptakelse av straffesaker
Postboks 8026 Dep
0030 Oslo

Bekkestua, 7. oktober 2018

Statsministerens kontor
Postboks 8001 Dep
0030 Oslo

Stortingets Justiskomiteé
Stortinget
0026 Oslo

Justisdepartementet
Postboks 8005 Dep
0030 Oslo

Riksadvokaten
Postboks 2102 Vika
0125 Oslo

Ref: 2017/208 – Thule Drilling AS/Straffesak

Innledende bemerkninger

Det vises til tidligere korrespondanse i saken, sist mine brev av 29. juni 2018 og 20. august s.å. Brevene står fremdeles ubesvart.

De nevnte brev inneholder informasjon som bekrefter at straffeprosessen mot Olav har vært manipulert, på flere plan, og følgelig må betraktes som korrumpert. Dette støttes bl.a. av at både påtalemyndigheten så vel som Olavs egen advokat nær sagt uanfektet lyver om sin egen rolle, egne handlinger og faktum i saken.

Advokat John Christian Elden

Bl.a. hevder Elden i sitt brev av 10. mai 2018 til Kommisjonen, at han ikke har representert Olav etter 30. januar 2017, og legger samtidig skylden på sin partner, advokat Håkon Hassel, for at spørsmålet i det hele tatt har oppstått. I Olavs brev av 29. juni 2018 dokumenteres det, med Eldens egen signatur, at Elden lyver for Kommisjonen i sitt brev av 10. mai 2017.

Å sette seg til å lyve for en offentlig institusjon av dette slaget, må antas å sitte langt inne – spesielt for advokater. Like fullt har Elden løyet, og en må dermed kunne anta at Elden med denne løgnen søker å dekke over svært alvorlige forhold, forhold som noen har stor interesse av at skal forbli tildekket. I motsatt fall var det ikke nødvendig å forsøke å villedde kommisjonen med denne løgn.

Elden har minst ett motiv for å forsøke å føre Kommisjonen bak lyset, og det er å unndra seg ansvar. Et annet tilknyttet motiv synes å være å søke å dekke over alle feil og mangler ved prosessen mot Olav, og som samlet sett utvilsomt konstituerer en korrumpert prosess. Med andre ord synes Elden, rent faktisk, å motarbeide en gjenopptakelse.

Det kan ikke utelukkes at Eldens løgn, og alt det han søker å dekke over, kan ha påvirket straffeprosessen mot Olav i negativ retning. Hva Elden søker å dekke over – og hvilke konsekvenser dette kan ha for straffeprosessen og dommen mot Olav – må avklares av kommisjonen. Men, sett i lys av at Kommisjonen nå har behandlet saken i snart ett år, uten at noe har skjedd, og uten at kommisjonens medlemmer har blitt involvert, og hvor

Kommisjonen synes å ha lagt et beskyttende slør over Elden, kan ikke dette oppfattes annerledes enn at også Kommisjonen har blitt påvirket i retning av å forpurre en reell prøving av begjæringen.

Statsadvokat Elisabeth Harbo-Lervik

I forkant av ankebehandlingen i Borgarting lagmannsrett høsten 2014 løy Harbo-Lervik til lagmannsretten at det *ikke* pågikk straffesak mot Olav i Sveits. Denne løgngen har hun stått fast på helt frem til i dag, dette til tross for at Sveitsisk påtalemyndighet – i brev til Harbo-Lervik – har bekreftet det motsatte, nemlig at Olav var under straffeforfølging fra sommeren 2011 til midten av august 2015.

Dersom det nå skulle være slik at en årelang sveitsisk straffeforfølging, for det samme forhold, ikke ville ha noen praktisk/prosessuell betydning for straffesaken i Norge, kan en undre seg hvorfor Harbo-Lervik nær sagt har satt himmel og jord i bevegelse for å lyve om og dekke over prosessen i Sveits. Dersom prosessen i Sveits ikke har noe reell betydning for den norske prosess, har det jo ingen hensikt å lyve om dette.

Hvorfor lyver Harbo-Lervik? Hvorfor forsøker hun å dekke over at det pågikk dobbel straffeforfølging? Hvorfor lyver hun om dette til en norsk domstol? Og hvorfor fortsetter hun å lyve selv etter at sveitsisk påtalemyndighet har bekreftet at slik prosess pågikk over en periode på over 4 år?

Harbo-Lerviks svikefulle prosessførsel kan ikke skyldes annet enn at dersom dette ble kjent for lagmannsretten (ankedomstolen), ville Økokrim risikere at straffeforfølgingen mot Olav i Norge ville bli avvist.

Uavhengig av de prosessuelle konsekvensene av løgngen, er det et faktum at hun som ledet straffeprosessen mot Olav, Harbo-Lervik, har løyet i flere år, under straffeprosess og overfor norske domstoler. Harbo-Lerviks løgn er godt dokumentert, og hun er anmeldt for forholdet. Dersom straffe- og rettsregimet hadde fungert i Norge, ville hun i dag ha vært straffedømt og fradømt sin stilling som statsadvokat.

Det er for øvrig ingen tvil om at det faktum hun har løyet om kan ha innvirket på dommen, til skade for Olav. Harbo-Lerviks svikefulle prosessførsel skal følgelig ha den konsekvens at begjæring om gjenåpning skal etterkommes.

Hvitvasker og bankmann Hans Olav Eldring

Harbo-Lerviks kronvitne, Hans Olav Eldring, har løyet under prosessen mot Olav. Harbo-Lervik har sørget for at domstolen ikke skulle få tilgang til dokumentasjon fra Sveits og Saudi-Arabia, alene for å forhindre at Eldrings løgnaktige forklaring skulle bli avslørt. Uten Eldrings svikaktige vitnemål, har ikke Økokrim noen sak mot Olav. Harbo-Lervik har derfor arbeidet intenst for å forhindre at dokumentasjon fra utlandet skulle avdekke alle hennes løgner, og at straffeprosessen mot Olav rent faktisk hviler på en svikaktig og løgnaktig prosess, hvor de virkelig kriminelle – som har tappet Thule Drilling AS for alle dets verdier – har sluppet unna med alle verdier.

At Harbo-Lervik har handlet som nevnt ovenfor, er redegjort for og godt dokumentert i Olavs skriv av 29. juni 2018 til Kommisjonen. Hennes handlinger har utvilsomt forhindre sakens opplysning og en rettfærdig straffeprosess, og har også innvirket på dommen til skade for Olav.

Kommisjonens nestleder Sven Ole Fagernæs

Kommisjonen har hatt Olavs begjæring til behandling i over ¾ år. Bortsett fra å ha sendt to avvæpnende brev til advokat Elden, har intet skjedd i saken. Følgelig må det stilles spørsmål ved Kommisjonens skikkethet, herunder vilje til å foreta seg noe for å få avklart hvorvidt man her står overfor et justismord, slik anført og dokumentert.

Etter at Per Kristian Liland var blitt frikjent i 1994, ble det opprettet en kommisjon som skulle se på hva som hadde gått galt i straffesaken, om regelverket var tilfredsstillende og om det var grunnlag for endringer. Flere former for svikt og svakheter ble oppdaget under granskingsarbeidet, og det ble lagt frem forslag om forbedringer *for å unngå at det samme skjer i fremtidige saker*.¹

Kommisjonens kritikk var i hovedsak knyttet til tre forhold: 1) Etterforskningen var ensporet; 2) påtalemyndighetens holdning overfor siktede var subjektiv og fordømmende; og 3) de sakkyndiges undersøkelser og uttalelser var til dels utilstrekkelige, og samspillet mellom de sakkyndige og de øvrige aktører i straffesaken bidro ikke til nødvendig opplysning av sakens faktum.² Altså, omtrent de samme elementer som straffeforfølgningen mot Olav lider under over 40 år senere.

Kort sagt ledet granskingsarbeidet frem til opprettelsen av Kommisjonen for gjenopptakelse av straffesaker, og bakgrunnen var altså at man hadde funnet en rekke mangler ved straffeprosessen, også den delen som omhandlet gjenopptakelse, og som man ønsket å rette opp i.

Under høringsrunden forut for opprettelsen av Kommisjonen sto Fagernæs på barrikadene for å sikre strengest mulige vilkår for gjenopptakelse. Til og med departementet mente at regjeringsadvokatens forslag var for strenge.

Da Kommisjonens avslag på begjæring om gjenåpning av Baneheiasaken var til prøving i Høyesterett, prosederte Fagernæs saken for Kommisjonen, se Rt-2012-519. Han var på dette tidspunkt regjeringsadvokat, og argumenterte sterkt for en snevrest mulig åpning for overprøving av Kommisjonens avgjørelser. For å sikre støtte for statens syn redegjorde han for hvorfor Kommisjonen ble opprettet, hvilket ble gjort på følgende vis:

Kommisjonen ble etablert fordi mange ikke hadde tillit til at gjenåpningsbegjæringer fikk en objektiv og uhildet behandling av domstolene.

Fagernæs erklærer følgelig at staten/han fikk opprettet Kommisjonen for å reparere et heller skrøpelig og stadig dårligere tillitsforhold mellom folket og statens domstoler. Kommisjonen ble altså *ikke* opprettet for å korrigere på den svikt som førte til at Liland ble uskyldig dømt, og at hans første gjenåpningsbegjæring ble avvist, men for å *kjøre folkets tillit* – med en kommisjon. Kommisjonen er altså i Fagernæs' øyne en sukkerpille, verken mer eller mindre.

I advokatbladet (mars 2007) presenterer eksregjeringsadvokat Fagernæs sitt/statens syn omkring forholdet mellom borger og stat, sett fra et ideologisk og prosessuelt perspektiv. Fagernæs mener at:

"...de mer overordnede fellesskapshensyn – og i det hele tatt generell og prinsipiell rettstenkning – har tapt i forhold til betydningen av den konkrete og individuelle rimelighet...pendelen vil bevege seg noe tilbake fra det individuelle mot en sterkere felleskapstenkning"

Med andre ord knesetter Fagernæs den tanke at individets interesser bør vike for statens interesser, og at dette er best for samfunnet, det sosialistiske fellesskap og da den sosialistiske idé. Det sier seg nærmest selv at en person med slike holdninger ikke kan inneha stillinger som berører konfliktområdet; *borger-stat*, og enkeltmenneskets rettigheter i så henseende.

¹ Ot.prp. nr. 70 (2000-2001) side 87.

² Ibid

Menneskerettigheter er et sentralt element i det rammeverk som er ment å sikre borgerne mot overgrep fra det offentlige. Eksregjeringsadvokat Sven Ole Fagernæs er av Professor Mads Andenæs beskrevet som en trussel for menneskerettighetene. Andenæs omtaler Fagernæs som en "nasjonal juristaktivist" som nærmest har bondefanget regjeringen på menneskerettighetsfeltet. I følge Andenæs har disse nasjonale juristaktivistene satt seg fore å blokkere alt som har med menneskerettigheter å gjøre.³

Det er mot ovennevnte bakgrunn forståelig at noen kan komme i skade for å tenke tanken at Fagernæs er blitt takket for arbeidet i Rt-2012-519, med stillingen som nestleder i Kommisjonen, hvor Kommisjonen derved har fått en sterk forkjemper for minst mulig gjennomslag for de som begjærer gjenopptakelse.

Avsluttende kommentarer

Det er et sørgelig faktum at Kommisjonen har hatt saken til behandling i over ¾ år, uten at noe har skjedd. At Kommisjonen ikke har reagert på ovennevnte opplysninger fremstår som meget påfallende, og gir grunn for å stille spørsmål ved; 1) om Kommisjonen arbeider under instruks utenfra og altså kan ha blitt korrumpert; og 2) om denne trenering kan spores direkte til Fagernæs og hans uholdbare og *kommisjonsfiendtlige* holdninger.

Fagernæs er nestleder av Kommisjonen, og har ikke trukket sin uttalelse gjengitt i Rt-2012-519. Det må derfor anses som fullstendig uforståelig at Fagernæs er engasjert i Kommisjonens arbeid. Hensyntatt Fagernæs' holdning til Kommisjonen og dens formål, vilkårene for gjenopptakelse, samt menneskerettighetene, kan vi ikke se dette annerledes enn at Fagernæs må fjernes fra Kommisjonen umiddelbart, at herværende begjæring nå "graves frem", og prioriteres, og blir gitt *ny behandling* av ny skikket gjenopptakelseskommisjon.

Endelig minner vi Kommisjonen at begjæringen åpenbart ikke har gitt grunnlag for avvisning, jf straffeprosessloven § 397, tredje ledd, og den tid som har gått (¾ år), og at begjæringen følgelig for lengst skal ha vært forelagt for Økokrim, jf bestemmelsens fjerde ledd. Det anmodes i så henseende om en rask tilbakemelding med en beskrivelse av hva som er blitt foretatt i saken siden den innkom, samt en kort redegjørelse relatert til hva som kan forventes av saksbehandlingen fremover.

Med hilsen,

Sign.

Bekkestua, 7. oktober 2018

Hans Eirik Olav

³ www.bistandsaktuelt.no (19.04.2015)